

בס"ד. יום שמוחת תורה, ה'תשט"ו

(התחה בלתי מוגה)

ביום השמיני עצרת חרי' לכס', ואיחא כמדדש² משל למלך שעשה

סעודה שבעת ימים וזימן כל בני אדם שבמינינה כו' כיון שעבר

שבעת ימי המשחה אמר לאוהבו כו' נגלגל אני ואחא כמה שתמצא, וכן

הוא בענין חג הסוכות ושמיני עצרת, שכתג הסוכות מקריבים ע' פרים

כנגד שבעים אומות, וכשמע"צ מקריבים פו אחד איל אחד³, הה"ד יהי

לך לבדך ואין לזרים אתך. וצריך להבין, והרי גם הקורבן הע' פרים כתג

הסוכות הו"ע נעלה, שזהו ענין הכיבודים שמבררים את הניצוץ הטוב

שבהם ומעלים אותו לקדושה, והיינו, שהכבוד הוא לא רק בדברי הרשות

אלא בלעו"ז, והכבוד הוא באופן שמעלים אותו לקדושה, שזהו

שההקורבן היתה כמזבח שבכזה"ק, והמביאים המקריבים היו ישראל,

וכיון שגם הקורבן הע' פרים שכתג הסוכות הו"ע נעלה, צריך להבין מהי

המעלה בשמע"צ דוקא, שבו מקריבים פו אחד איל אחד, כנגד ישראל

בלבד.

בלבד.

ב) וללהבין זה צריך להקדים תחילה² מי"ש פו אל דעות חרי', שיש ב'

דעות, דעת עליון ודעת תחתון, דעת תחתון, שהוא דעת

המקבל ודעת המבראים, שלמטה יש ולמעלה אין, ודעת עליון, שהיא דעת

המשפיע ודעת הכבוד, שלמעלה יש ולמטה אין. והנה, הפירוש דאין כב'

הדעות, אף שנקרא בשם אחד (אין), הרי פירושו אינו שום. הפירוש אין

ברדעת עליון היינו שהוא אין ואפס באמת, שהרי ברדעת עליון האין הוא

אין של יש האמיתי, ומצד יש האמיתי, הנה כל ענין של השפעה לזולת,

שאינו בערך כלל, אינה אלא הארה בלבד, שהיא אין ואפס באמת לגבי

העצמות. אבל ברדעת תחתון, הפירוש דאין אינו שהוא אין ואפס באמת,

העצמות.

1) פירוט כט, לה. 2) במדב"ר פכ"א, כד. 3) פירוש שם, לה. 4) משל, ה, יז, וראה שמו"ר פט"ו, כג. 5) וראה גם דר"ה ביים השמיני עצרת והמאמרים של אחרי, עד סוד"ה ביים השמיני עצרת.

6) שמאל"א ב, ג. וראה תר"א סח, א.

7) בהבא לקמן — ראה המשך תר"ב

שם ע' אקמו ואילך (ר"ה) בודוש השביעי,

והמאמרים של אחרי, עד סוד"ה ביים השמיני עצרת.

8) שמואל"א ב, ג. וראה תר"א סח, א.

לאחרי היגיעה אין זה בערך לעבודת המלאכים, מי"מ, עבודת המלאכים אינה דבר חידושי, לפי שאינם נמצאים במקום הרע, דעם היות שבכריאה או ביצירה ישנו כבר רע"מ, אין זה בערך כלל ולא באותה המדה של הרע שלמטה, ולכן עבודת המלאכים אינה דבר חידושי, ורק עבודת הנשמות למטה דוקא, שנמצאים במקום הרע, ועוד זאת שיש להם יצו"ר המסית ומדיח, הנה עבודתם היא דבר חידושי, ולכן, הרי זה מגיע בהעצמות שלמעלה מהגבלות, ומשם היא ההמשכה ברוב טוב רוחני ורוב טוב גשמי, בכתובה ותחילה טובה לשנה טובה ומתוקה, בטוב הנראה והנגלה לכל אחד ואחת.

9) ראה עץ חיים שער מג (שער ציור עולמות) בהקדמה להודושי. ועוד.

האמיתי ואין של יש הנברא? והחילוק בין כ' הכח' דאין הוא חילוק גדול ביותר, עד שלפעמים מברא"י שהחילוקת האין לב' כח', אין של יש האמיתי ואין של יש הנברא, היא ע"י צמצום הראשון שהוא כדרך סילוק לגמרי, ומזה מוכן שהחילוק בין כח' אין הנ"ל הוא כאין ערוך לגמרי.

ג) אמנם ממה שכחוב כי אל דעות הרי', מוכן, שבממשע עצמו ישנם הדיעות הם דעת המשפיע ודעת המקבל, הרי זה בכללות, אבל בפרטיות, הנה באלקות גופא ישנם כ' הדעות דעת עליון ודעת תחתון, והיינו שבאלקות גופא ישנם כ' בחי' אין, אין של יש האמיתי ואין של יש הנברא, וזהו מה שכללות ההשתלשלות נחלק לאורות וכלים, שהאורות הם בחי' אין של יש האמיתי, והכלים הם בחי' אין של יש הנברא. והענין בזה, דהנה, התפיש בין אורות לכלים הוא שהאורות הם דכוקים במקורם, וכדכוקות ניכרת דוקא, והכלים אינם דכוקים כדכיקות ניכרת, והיינו שהתהוותם הוא שהם כדכיקות בלתי ניכרת דוקא. ולזאת הנה האורות הם האין של יש האמיתי, היינו שהם אין ואפס באמת.

ויש לכאן ענין זה (הביטול שבאור שהוא אין ואפס) בכמה אופנים. אופן האי' הוא, דכיון שהאור הוא דכוק במקורו ונוגש בו מקורו, הנה מצד הנוגש מקורו הרי הוא מתבטל בהעדר תפיסת מקום, וכמו חכם קטן שכאשר נמצא אצל חכם גדול איי מתבטל ממצויאותו, וכמו שרגא בטיהורא מאי אתניי"ו, וכמו"כ הוא למעלה, דכתי עליון אע"ג דאיהו אור צח אור מצוחצח אוכס הוא קדם עילת העליונה. וגם ביטול זה הוא בהאור דוקא ולא בהכלים, דכיון שאופן התהוות הכלים הוא שהם כדכיקות בלתי ניכרת, אין נוגש בהם מקורם, וא"כ אינם נמצאים אצל (לעב) מקורם, ורק בהאור שהוא כדכיקות ניכרת ונוגש בו מקורו, הנה מצד הנוגש מקורו הרי הוא מתבטל בהעדר תפיסת מקום. אמנם, ביטול זה אינו ביטול במציאות, היינו שביטול זה אינו נוגע בעצם מציאותו של

דמאתר שהנברא הוא יש, הרי בודאי שאינו יכול לומר על מקורו שהוא אין, כי, אם הנברא הוא מציאות, הרי מכ"ש וק"ו שמקורו הוא בודאי מציאות, ומה שקורא את מקורו בשם אין, הכונה בה שאינו מסוג המציאות של הנברא כלל. דהנה ידוע ההפרש בין עילה ועלול לאין ויש, שבעילה ועלול, שהעילה מזהה את העלול (וכמו השכל שמהוה את המדונה), אופן התהוות העלול הוא ע"י גילוי העילה, וכמו בשכל ומדות, שלידת המדות הוא ע"י גילוי השכל דוקא, שכאשר השכל הוא בגילוי בהכנה והשגה, ע"י דוקא נעשה לידת המדות, וכמ"ש בתקו"ז⁸ כינה לכא ובה הלב מבין, היינו, שהשכל הוא בגילוי עדי שנעשה מורגש גם כלה, ואז דוקא הוא לידת המדות. אך התהוות יש מאין אינו ע"י גילוי האין, שהרי כאשר האין יתגלה בהיש אוי יתבטל ממצויאותו לגמרי, אלא אופן התהוות הוא ע"י העלם והסתור האין דוקא. והיינו, דלכך זאת שהאין הוא בהעלם בהיש שאינו נוגש בו כלל, הנה גם האין מצד עצמו הוא בהעלם הוא והעלמה (לצורך התהוות היש), ומשום זה ישנו גם ההעלם שהאין הוא בהעלם בהיש. וכיון שאופן התהוות יש מאין הוא ע"י העלם והסתור דוקא, והיינו לפי שהאין אינו מסוג המציאות של היש כלל, לכן קוראו בשם אין. וזהו ג"כ פירוש הב' שבאין, אין שאינו מושג, דלהיות שהאין מתעלם מהיש והיש אינו משיגו כלל, לכן קוראו בשם אין, לפי שבעולם ההכנה והשגה של אינו נמצא כלל. וזהו ההפרש בין פירוש אין כמו שהוא בדת עליון לפירוש אין כמו שהוא בדת תחתון, ודעת עליון פירוש אין היא אין ואפס באמת, ודעת תחתון פירוש אין הוא (לאו שהיא אין ואפס באמת, כי אם) שאינו מסוג המציאות של הנברא, או אין שאינו מושג.

ולעוד זאת, שהאין שבדת עליון והאין שבדת תחתון הם כ' בחינות אין. והיינו, שאין זה באופן שיש בחינה אחת של אין שיש בה דעות, היינו, שהאין הוא אחד, אותו האין, והחילוק הוא רק שדעת המשפיע והבורא היא שהוא אין ואפס באמת, ודעת המקבל ונבראים היא (שהוא מציאות דבר, אלא) שאינו מסוג מציאותם כלל או שהוא אין שאינו מושג, אלא שיש כ' בחינות באין, והיינו, שהאין (שהוא הממוצע בין יש האמיתי ליש הנברא) נחלק לשניים, אין של יש האמיתי, ואין של יש הנברא. ומה שמברא שישנם ג' בחינות, יש אין ויש, הרי זה בכללות, אבל בפרטיות ישנם ד' מדרגות, לפי שהאין נחלק לשניים, אין של יש

8) ראה תורת חיים וגוש פרק ז (צא, ד). ע"פ המבואר "בלק"ט בר"ה לבבתי כה"י" שם בשלת ד"ה תפול עליהם (וסו) א ואילך (ראה לקו"ט שה"ש ל' א ואילך). וראה ד"ה (בהוצאה החדשה) — קפו ד ואילך). שפיר ביום השמיני ע"י חת"י פ"ט (סו"ט) חש"א ע' אורה שער הפורים סב, ב ואילך. המשך (83).
 9) חולין ט, ב. (11)
 10) ראה המשך תע"ב שם ע' א' קמט — (12) ראה תקוני הזהר ת"ע (קלה, ב).

שאינו כבחי" מציאות כלל, וכל המציאות אינה אלא העצמות. וכיטול זה הוא הכיטול דאפס בלתי¹³. והיינו, דכיטול הכי' שהוא הכיטול דאין זולתו, הוא רק שמבלעדי המאור אין מציאות, אבל עם המאור ומצד המאור ישנו איזה מציאות, אמנם הכיטול דאפס בלתי הוא שגם עם המאור אין מציאות אור כלל, כי אם המאור בלבד, שדו מציאותו של האור שהוא המאור עצמו.

ד' ורנה ג' אופנים הנ"ל בכיטול האור הם רק מצד האור, אך יש אופן נעלה יותר בכיטול האור, אופן הד', והוא כמו שהמאור יודע את האור, דכמו שהמאור יודע את האור ומכיט עליו הרי הוא באופן אחר לגמרי. וכיטול זה כמו שהוא מצד המאור נמצא ג"כ בהאור, דלהיות שהאור הוא בדביקות ניכרת במקורו, לכן גם מה שהמאור יודע אותו משתקף (שפיגלט זיך אָפ) גם בהאור. ואופן הד' בכיטול האור הוא כאין ערוך לגמרי לגבי ג' אופני הכיטול שלפניו, וע"ד האין ערוך דהמאור לגבי האור, כן הוא גם האין ערוך דכיטול שמצד המאור לגבי הכיטול שמצד האור. וגם כיטול זה מוכן שהאור שהוא דבוק במקורו הוא בחי" האין במקורו, כנ"ל. ומכל זה מוכן שהאור שהוא דבוק במקורו הוא בחי" האין של היש האמיתי שהוא אין ואפס ממש. משא"כ הכלים שאופן התהוותם הוא כדביקות בלתי ניכרת דוקא, והתהוות הכלים היא מהארה דהארה בלבד, דהארה דהארה היא הארה נבדלת כידוע¹⁴, לכן הכלים הם האין של יש הנכבד, שאינם אין ואפס באמת, ונקראים כשם אין רק לפי שאינם מסוג מציאותו של הנכבד, ואין שאינו מושג.

ד' ורנה ב' דעות אלו דדעת עליון דדעת תחתון כמו שהוא בעולמות, הנה ככללות הרי זה ההפרש בין אצילות לבי"ע. דהנה, עולם האצילות הוא אלקות ממש, וכו מאיר האור כמו שהוא כחי" דביקות במקורו, ולכן באצילות איהו וחיהו חד איהו וגרמיהו חד¹⁵, ומזה מוכן שבאצילות הוא אין ואפס באמת, והיינו, דכין שבחינה איהו נרגש גם בחייהו ואפילו גם בגרמוהו, לכן הנה כללות האצילות, גם הכלים, הם בכיטול מציאות. משא"כ בבי"ע דלאו איהו וחיהו חד, לאו איהו וגרמוהו חד¹⁶, אין בהם הכיטול מציאות, והיינו, דאף שגם בהם יש

האור, שהרי הכיטול דהערך תפיסת מקום הוא רק מצד הרגש מקורו בלבד, וכמו בחכם קטן לגבי החכם גדול, הרי כיטולו הוא רק כאשר נמצא אצל החכם גדול, אבל בהיותו כפני עצמו הרי הוא מציאות, וכמו"כ הוא למעלה, דכתי עליון אוכם הוא קדם עה"ע, הרי כיטול זה הוא קדם עה"ע דוקא, דלהיותו קדם עה"ע הנה לגבי עה"ע אוכם הוא, אבל מצד עצמו הרי הוא מציאות.

אך יש כיטול נעלה יותר בהאור, והוא אופן הכי' בכיטול האור, שהכיטול נוגע בעצם מציאותו, והיינו, שעם היות שגם כיטול זה הוא מצד הדביקות, הרי זה באופן שהכיטול נוגע בעצם מציאותו. והענין בזה, דלהיות שהאור דבוק במקורו בדביקות ניכרת, וכל מציאותו היא רק להיותו דבוק בהמאור, וכמו באור השמש, שכאשר מאור השמש שוקע או כאשר ישנם עננים המסתירים על השמש אזי מתכסל האור, וכל מציאותו הוא רק ע"י הדביקות, הנה דביקות והרגש זה פועל עליו שמתכסל מציאותו לגמרי, שכל מציאותו היא רק מצד המאור. והיינו, דאף שישנו מציאות האור, מ"מ, מציאות זו היא בכיטול לגמרי, שכל מציאותה הוא רק מצד המאור, וכיטול זה הוא הכיטול דאין זולתו, שמבלעדו אין שום מציאות כלל. אמנם גם כיטול זה, אף שנוגע בעצם המציאות שלו, דמבלעדי המאור אין למציאותו כלל וכל מציאותו הוא רק מצד המאור, מ"מ, הרי יש איזה מציאות, אלא שהמציאות הוא מצד המאור, והיינו שכיטול זה הוא רק שמבלעדי המאור אין מציאותו, אבל עם המאור ישנה איזה מציאות.

ויש כיטול נעלה יותר בהאור, והוא אופן הג' בכיטול האור, דכיטול זה הוא ג"כ מצד הדביקות, אך הכיטול הוא באופן שגם עם המאור אין מציאות אור כלל כי אם המאור בלבד. והוא ע"ד מ"ש אדמו"ר הזקן בשער היחוד והאמונה¹⁷ בענין כיטול הנבראים, שאילו ניתנה רשות לעין לראות ולהשיג את החיות והרוחניות שבכל נברא כו' לא הי' גשמיות הנברא וחמרו וממשו נראה כלל לעינינו, כי הוא כסל מציאות ממש לגבי החיות והרוחניות שבו מאחר שמבלעדי הרוחניות הי' אין ואפס ממש כו' והרוחניות השופע עליו ממוצא פי ה' ורוח פיז הוא לברו המוציאו תמיד מאפס ואין ליש ומהרה אותו, א"כ אפס בלעדו באמת. וכמו"כ הוא גם בהאור, דלהיותו דבוק במקורו בדביקות ניכרת, נרגש כו

(15) ראה המשך תרס"ז ע' רכב סה"מ ח"ג ריש ע' תתקנ. ועוד.
תרי"ט ס"ע קסא ואילן. וראה אות"ת שה"ש (16) תקיני ותי בהקדמה (ג, ב).

פ"ג. (14)

(13) תפלת שבת.

בהתחלקות וכמילא בהתלבשות בעולמות. וכל זה הוא היצוניות הקו. אמנם פנימיות הקו שאינו בא בהתחלקות ובהתלבשות, הוא האין של יש האמיתי, והיינו לפי שפנימיות הקו אינו מצד הצמצום, כי אם מצד האור שלפני הצמצום. וכזה יוכן מה שלפעמים מכואר שהקו שרשו ממלכת דא"ס, ולפעמים מכואר דשרש הקו הוא מת"ת הנעלם. והענין כזה, שתיצוניות הקו שרשו ממלכות דא"ס, ומשום זה הוא בא ע"י הצמצום. ודונה, כללות ענין המלכות הוא להעלים, וכיין שתיצוניות הקו שרשו ממלכות דא"ס, לכן הוא בא ע"י הצמצום, שהצמצום פועל עליו שיהי בהתחלקות ובהתלבשות. אמנם פנימיות הקו שרשו מת"ת הנעלם. ואינו קשור עם הצמצום, ושייך להאור שקודם הצמצום. והיינו, וכשם שמתבאר בענין מעלת קו האמצעי שתי"ת עולה עד הכתר²¹, דאף שכל הקוים שרשם מהכתר, מ"מ, כל הקוים שרשם בהיצוניות הכתר, ומעלת קו האמצעי, ת"ת עולה עד הכתר, שעולה עד פנימיות הכתר²², הנה כמ"כ הוא גם בפנימיות הקו ששרשו מת"ת הנעלם²³, שהוא מגיע בפנימיות עתיק דכללות שהוא עצמות ומהות א"ס ב"ה.

והנה להיות שכללות ב' הדעות דר"ע ור"ת הם כאצילות ובי"ע, אך כפרטיות וכשרשם הם למעלה יותר, הנה כשם שהתפרש בן אצילות ובי"ע הוא שבאצילות כתיב²⁴ לא יגורך רע, וכבי"ע הוא והתחלת הרע עד שבבעולם העשירי וכו' ריע²⁵, שזהו מצד השרש שבין האין של היש האמיתי והאין של יש הנכבד, הנה כמ"כ הוא גם כבי' בחי' אין אלו כמו שהם בשרשם, שבכל מודריגה ומדריגה איזה שחת"י, הנה מצד האין של יש הנכבד (כפי שהוא כמדריגה זו), יש איזה נתינת מקום ללעו"י, משא"כ מצד האין של יש האמיתי, אין שום נתינת מקום כלל לתיצוניים. והענין מזה בעבודת הוה, שמצד האין של יש הנכבד הנה תעבודה היא עבודת הכיבודים, דמאתר שיש נתינת מקום ללעו"י, צריך לדיות ענין הכיבודים, אבל מצד האין של יש האמיתי הנה העבודה היא בקודשה גופא.

(21) ראה לקו"ת מטעני צי. ב.
 (22) ראה תורת חיים נח סה"י, ב. המשך
 תערי"ב ח"א ט"ט ור' ואל"ך. סה"מ תרפ"ג ע' י'
 ע' קו' ואל"ך.
 (23) ראה אות"ת (ידל אור) לחתלים ע' י'
 קפט ואל"ך. סה"מ תתתי"ך ע' קכב. ויש"ע.
 (24) תהלים ה', ה'. לקו"ת במדבר ג'. טע"ג.
 (25) ראה עין חיים שער מג (שער ציור עלילות) בהקדמה להדושי. וראה גם שם שער מז (שער סדר אבי"צ) פ"י. שער מח (שער הקליפות) פ"ג.

איזה ביטול, הרי זה רק הביטול דעת תחתון, והוא לפי שהתחתוהם היא על ידי העלם והסתור, שהרי התחתוהם היא מבחינת מלכות שמעלים ומסתיר.

ועוד זאת, שבי' דעות אלו ישנם גם באצילות גופא, שהרי אף שאצילות הוא מלשון אציל וסמוך¹⁷, מ"מ נקרא גם הוא כשם עולם (שהרי בדי' עולמות אבי"ע נכלל גם עולם האצילות), ועולם הוא מלשון העלם והסתור¹⁸, ולכן גם באצילות ישנו אין של יש הנכבד ור"ת. והענין כזה, דדונה, עולם האצילות הוא ממציע בין למעלה מאצילות וכן בי"ע, וכל ממוצע בהכרח שיהי' בו מעין של העליין ומעין של התחתון, וכמ"כ הוא באצילות שבאצילות, דהיינו כתי' חכמה דאצילות ומעין של בי"ע. ולכן כתי' אצילות שבאצילות, דהיינו כתי' חכמה דאצילות, הוא האין של יש האמיתי, והיינו לפי שספירות החכמה היא אורות בלי כלים¹⁹. אבל כתי' כינה ד"א ומלכות, שהם כתי' בי"ע שבאצילות, אינם ככתי' אין ואפס כאמת, והם רק האין של יש הנכבד. ולמעלה יותר, הנה ב' דעות אלו הם למעלה מאצילות ואצילות. דלגבי למעלה מאצילות הנה כללות האצילות הוא האין של יש הנכבד, שהרי באצילות יש הנבלה דעשר ספירות, עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר²⁰, ונוסף על ההגבלה שמצד הספירות, יש גם ההגבלה שמצד התיכלות דאצילות, שהם בהגבלה ממש, דאף שאין זה הגבלה כמו ההגבלה של הנכבדים, מ"מ הרי זה הגבלה ממש, ולכן הרי זה כתי' האין של יש הנכבד, ולמעלה מאצילות הוא האין של יש האמיתי.

וכמו"כ ישנם ב' דעות אלו למעלה יותר, בהקו עצמו, והם פנימיות הקו ותיצוניות הקו. ותיצוניות הקו הוא האין של היש הנכבד, ולהיות שהקו בא בהתחלקות וכמילא בהתלבשות בעולמות, בכל עולם לפי ערכו, לכן הוא האין של יש הנכבד. וטעם הדבר הוא, להיות שהקו בא ע"י הצמצום בדרך סילוק, דאף שאחרי הצמצום חזר והאיר, מ"מ, גם מה שחזר והאיר הרי זה ג"כ ע"י הצמצום, ומצד הצמצום הוא בא

(17) ראה פירוש שער טז (שער אבי"צ) פ"א.
 (18) ראה לקו"ת שלח לו, ד. תוקף סה"י א.
 באתר"י להצ"ע ח"א ע' שנה [ע"פ מת"י].
 פסחים ג', א'. וראה קו"ר ג', יא (3) בסופו.
 ורובא בלקו"ת במדבר ה', טע"ג. תקי"ז.
 (19) ראה סה"מ תרפ"ג ע' שס. וראה פסחים ג', א'. וראה קו"ר ג', יא (3) בסופו.
 (20) ספר יצירה פ"א מ"ד.

בס"ד. ש"פ בראשית, מכה"ח מורחשו, ה'תשט"ו
(הנחה בלתי מוגה)

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, ופירש ויש"י א"ר יצחק טעם פתח בבראשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלה גויים שאם יאמרו אומות העולם לישראל לטסים אתם שכבשתם ארצות שכבה גויים, יאמרו להם כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו כו'. וצריך להבין, דהן אמר שכבדי לתוך טענת אור"ע שיאמרו לטסים אתם צ"ל בראשית ברא, מ"מ אינו מוכן למה נאמר ענין זה בתורה, הרי התורה, לשון הוראה⁴, היא ספר הוראה וספר דינים לישראל, ומה נוגע בתורה להשיב על טענת אור"ע³. וגם צריך להבין, דכשביל להשיב על טענת אור"ע מספיק לומר כל הארץ של הקב"ה היא, שמצד זה הוא המענה לאור"ע שלאו בעל דברים ירדי את⁶, ולמה הוצרך להוסיף. הא דנתנה לאשר ישר בעיניו כו'.

ב) וללהבין זה צריך להקדים תחלה מה שנתבאר במאמר הקודם⁸ בענין מ"ש"י כי אל דעות הוי, דעות תריסין, דעת עליון ודעת תחתון¹¹, דעת עליון, שהוא דעת הבורא ודעת המשפיע, אשר הכל הוא מ"ש לאין (למעלה יש ולמטה אין), ודעת תחתון, שהוא דעת המקבל ודעת הנבראים, אשר הוא מאין ליש (למעלה אין ולמטה יש), שכל זה הוא בכללות, אבל כפרטיות, הנה בהמשפיע עצמו ישנם ג"כ ב' הדעות, וכדמוכח גם מלשון הפסוק כי אל דעות הוי, שב' הדעות הם כאלקות גופא, והם ב' בחי' אין, אין של יש האמיתי ואין של יש הנברא. ובכללות העולמות הוא התפרש בין אצילות וכי"ע, ועד"ז למעלה מאצילות

- (1) בראשית א, א.
- (2) בא י"ב, ב.
- (3) תהלים קיא, ו.
- (4) ראה רד"ק לתהלים יט, ט' השרישים
- (5) ראה גם רד"ה בראשית ברא עת"י
- (6) למעלה ערך ידה.
- (7) בהבא לקמן - ראה ד"ה בראשית תה"ל
- (8) תש"ז (ת"מ טה"מ תש"ז ע' מא ואילך).
- (9) שמאל"א ב, ג.
- (10) ראה תקי"ז חס"ט בתחילתו.
- (11) ראה לקי"ת פ' ראה כה, ו' וכפ"מ.

וכזה יוכן מ"ש ביום השמיני עצרת תהי' לכם, ואחא במודש משל למלך כו' נגלגל איי ואחא כו', והיינו, דעם היות שגם הקרובת הע' פרים הו"ע נעלה, שזהו"ע עבודת הכיוריים, מ"מ, עבודה זו מגעת רק לכה"י האין של יש הנברא, דגם כמו שהוא במקריכ"ס פר אחז איל אחז, כנגד ישראל בכלב, כיין שעבודה זו מגעת לכה"י האין של יש האמיתי, ששם אין נתינת מקום כלל לזוים, ויש שם רק נש"י בכלב, יהיו לך לכה"י ואין לזוים אתך, והיינו, שהעבודה שמצד כה"י האין של יש האמיתי אינה עבודה הכיוריים, כי אם עבודה בקדושה גופא, שהוא כביטול בעצם. וכמו עבודה העבד נאמן²⁶ שהוא כביטול לגמרי, דכעבד נאמן נרגש גם הכיטול כמו שהאורזן יודע אותו, והיינו, דכשם שנת"ל באופן הד' כביטול האור, שבאור נרגש גם כמו שהמאור יודע אותו, כמ"כ הוא כהכיסול דעבד נאמן. ועבודה זו מגעת לכה"י האין של יש האמיתי, ולמעלה יותר, ששם ישנם רק נשמות ישראל בכלב, יהיו לך לכה"י ואין לזוים אתך.

Copies
Stapled